

Evangelhia zilei de duminică „Gaudete”: Pregătind calea Domnului

Comentariu la a 3-a duminică din Advent (Ciclul A): „Orbii văd și șchiopii umblă (...) iar săracilor li se aduce vestea cea bună”. Venirea Domnului ne îndeamnă să ne umplem de harul Său, pentru ca viața noastră să fie instrument de bucurie și de convertire pentru mulți.

Evangelhie (Mt 11,2-11)

Auzind Ioan, în închisoare, de faptele lui Cristos, i-a trimis pe unii dintre discipolii săi ca să-i spună: „Tu ești cel care trebuie să vină sau să așteptăm un altul?”

Isus le-a răspuns: „Mergeți și spuneți-i lui Ioan ceea ce auziți și vedeți: orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățați și surzii aud, morții învie, iar săracilor li se aduce vestea cea bună. Și fericit este cel care nu se scandalizează de mine”.

După ce au plecat aceștia, Isus a început să vorbească mulțimilor despre Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți în pustiu? O trestie legănată de vânt? Sau ce altceva ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei care poartă haine moi sunt în casele regilor. Dar ce ați ieșit să vedeți? Un profet? Da, vă spun, chiar mai mult decât un profet. Acesta este cel despre care s-a scris: Iată, eu îl trimit pe îngerul meu înaintea feței tale; el

va pregăti calea înaintea ta. Adevăr vă spun, nu s-a ridicat, dintre cei născuți din femeie, unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Însă cel mai mic din împărăția cerurilor este mai mare decât el”.

Comentariu la Evanghelie

Acest text al Evangheliei, corespunzător celei de-a treia săptămâni din Advent, ne invită să ne pregătim pentru întâlnirea cu Domnul, conduși de predica Sfântului Ioan Botezătorul.

Persoana și mesajul lui Ioan îi impresionaseră profund pe locuitorii Iudeii. În acel timp, o efervescentă speranță mesianică trezea dorința unei intervenții mântuitoare și iminente a lui Dumnezeu în favoarea poporului Său. După secole în care

Domnul nu trimisese niciun profet, personalitatea austeră a lui Ioan și chemarea sa la convertire îl acreditau ca trimis al lui Dumnezeu. Cu atât mai mult cu cât nu căuta niciun fel de protagonism, ci anunța o nouă și apropiată intervenție divină în istorie, prin cineva mai mare decât el, a cărui venire era iminentă.

Ioan este cel despre care este scris în Vechiul Testament: „Iată, Eu îl trimit pe mesagerul Meu înaintea ta, ca să-ți pregătească drumul”. Prima parte a frazei este luată din cartea Exodului (Ex 23,20) și se referă în primul rând la Moise, pe care Domnul îl trimisese ca să păzească și să conducă poporul Său în peregrinarea prin pustiu, spre țara făgăduită. A doua parte a frazei provine dintr-o relucrare făcută de profetul Malahia a aceluși pasaj din Exod, în care acel mesager nu mai este Moise, ci cineva care va veni

după el, dar care va avea și el misiunea de a pregăti o mare intervenție divină: „Iată, Eu trimit pe mesagerul Meu ca să pregătească drumul înaintea Mea” (Mal 3,1).

Ambele texte biblice vestesc o apropiată intervenție mântuitoare a lui Dumnezeu, care vine să judece și să mântuiască, și invită la deschiderea ușii inimii pentru ca, atunci când va veni, să poată intra și vindeca. Aceste cuvinte, care au alimentat speranța multor generații de bărbați și femei credincioși din poporul lui Dumnezeu, s-au împlinit în Isus, după vestirea făcută de Ioan Botezătorul.

Citite astăzi, la puține zile înainte de sărbătoarea Nașterii în Betleem a Fiului lui Dumnezeu făcut om, ele alimentează și speranța noastră și ne invită să ne pregătim în profunzime, pentru a-i deschide larg inimile, astfel încât El să poată intra și să-și așeze acolo locuința.

Ce s-a întâmplat cu cei care, în acel moment, urmând predica lui Ioan Botezătorul la penitență, L-au primit bine pe Isus? Ceea ce toți puteau constata: „orbii văd și șchiopii umblă, leproșii sunt curățați și surzii aud, morții învie, iar celor săraci li se vestește Evanghelia” (v. 5). Au putut experimenta efectul vindecător, transformator și dătător de viață al acțiunii divine în fiecare dintre ei.

În același timp, cei care se lasă vindecați și transformați de Domnul vor fi atât de buni prieteni ai Lui, încât vor putea ei înșiși să meargă prin lume semănând acea pace și acea speranță pe care Învățătorul le-a semănat pe drumurile Sale prin pământ. Astfel reflecta despre acest subject Sfântul Josemaría: „Domnul continuă săvârșirea acestor minuni și acum, prin mâinile voastre: oameni care nu vedeau, și acum văd; oameni care nu erau în stare să vorbească, pentru că aveau demonul

mut, și îl alungă și vorbesc; oameni incapabili să se miște, paralizați pentru orice lucru care nu era omenesc, și rup acea inerție și săvârșesc fapte de virtute și de apostolat. Alții care par că trăiesc, și sunt morți, ca Lazăr: „miroase de acum, căci e de patru zile” (In 11,39). Voi, cu harul divin și cu mărturia vieții voastre și a învățăturii voastre, cu cuvântul vostru prudent sau imprudent, îi aduceți la Dumnezeu, și ei revin la viață”[1].

[1] Sf. Josemaría, *En diálogo con el Señor* (Rialp: Madrid, 2017), cap. 15, nr. 5f.

evanghelia-zilei-de-duminica-gaudete-
pregatind-calea-domnului/ (26.03.2026)